

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 368.

93de Møde.

Fredagen den 7de Juni.

(Fortf.)

David. (fortf.): At den Mand, som for ganske nylig var bleven forflyttet til et stort Embede, skulde pensioneres paa samme Maade, som naar han havde røgtet dette store Kald i flere Aar, det kan jeg ikke finde rigtigt, og derfor finder jeg Udvalgets Tænke fuldkommen berettiget, at man skal lægge Gjennemsnitsindtagten af et vist Tidrum til Grund for Pensionsberegningen. Men videre bør man heller ikke gaa; thi at gjøre dette Tidrum ubestemt, for den Mand, som har tjent i mange Aar, meget langt, og for den Mand, som har tjent i faa Aar, meget kort, derved bevirker man, at den Mand, som dog har vist Staten i sine yngre Aar nogen Tjeneste, og har altsaa begyndt med at tjene paa lav Gage, bliver langt værre situeret end den Mand, som ikke har vist Staten nogen Tjeneste i sine yngre Aar, men er kommen senere ind i Embedscarrieren og strax paa en højere Gage. Det har jeg paa ingen Maade kunnet finde reifærdigt. Jeg skal med Hensyn til et enkelt Forslag af Udvalget endnu tillade mig en kort Bemærkning. Udvalget har foreslaaet i sit Forslag under Nr 18, at de Ord „og hvis han ikke ifølge sin Tjenestetid har Krav paa højere Pension, med $\frac{2}{3}$ af sin Embedsindtægt i Pension“ skulde gaae ud, og det er rigtignok tilføjet, at disse Ord kun ere foreslaaede at skulle gaae ud under den Forudsætning, at Udvalgets Scala gaaer igjennem. Jeg maa bemærke, at efter de Scalaer, som ere foreslaaede, vil omtrent efter det samme Målemaal Berettigelsen til $\frac{2}{3}$ af Gagen som Pension indtræde, — efter Udvalgets Scala ved det 30te Aar, efter min Scala ved det 35te, og efter en anden ved det 36te Aar, men Udvalget har fornemmelig støttet sig paa, at, f. Ex. efter min Scala vilde en saadan

Embedsmand, naar han kun havde tjent i faa Aar, f. Ex. i 20 Aar, ogsaa kun faae en forholdsmæssig lille Pension. Men, naar Udvalgets Scala bliver antagen, og en saadan Tilføjning ikke vilde være fornøden, saa vilde jeg tilraade, at det Hele skulde falde bort, thi det vilde dog virkelig være overflødigt, naar man har en Pensionslov, som begynder med, at enhver Embedsmand, som affædiges formedelt Alder og Svagelighed, er berettiget til Pension, at have en egen Paragraph, der ikke sagde Andet, end at enhver Embedsmand, som er 70 Aar, er berettiget til at forlange sin Affæd. Det forekommer mig dog maatte følge ligefrem af § 1, at den Mand, som saa søgte sin Affæd formedelt Alderdom, naar han var 70 Aar, ogsaa maa faae Pension, thi jeg veed virkelig ikke, om nogen Regjering kunde sige til en Mand, som søgte sin Affæd formedelt Alderdom, naar han var 70 Aar gammel: Nei, Du er ikke berettiget til Pension, og vi give Dig ikke din Affæd, thi vi erkende ikke, at 70 Aar er Alderdom. Naar man ikke vil have, at der skal staae Andet, end at den, „som har fyldt sit 70de Aar, skal være berettiget til at forlange sin Affæd“, saa veed jeg ikke, hvorfor det Hele skal blive staaende, saa meget mere, som det jo i de allerfæste Tilfælde gaaer saaledes til, at Embedsmanden, naar han føler sig gammel og svagelig, selv søger om Affæd, og at man skulde forudsætte, at Regjeringen vilde sige til nogen Embedsmand, som beviser at være 70 Aar: Nei, Du er ikke gammel nok, det er ikke Alderdom, der er ingen Grund til, at Du søger Din Affæd og forlanger at blive pensioneret; det kan jeg virkelig ikke troe nogeninde at ville kunne falde en Regjering ind.

Wilfens: Jeg havde ogsaa havt ifinde meget stærkt at udtale mig imod den Pensionsscala, som er foreslaaet af den ærede Ade Høbenhavnste Rigsdagsmand (Nothe), idet jeg